

๑๕๗

ยุคสมัยแห่งริดาอ่อง

王女韶华

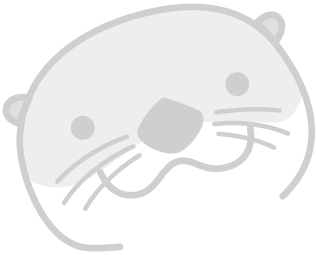
เล่ม 2

溪畔茶 ซีพันฉา

เขียน

ภวิษย์พร

แปล

ก ร อ า น คื อ ร า ก ร ู า บ ที่ ส ำ ค ัญ

ท่ามกลางเสียงล้อรถม้าบดกับถนน
หมู่หยวนอวี๋หยิบหนังสือที่ถูกคัดลอกออกมาอ่านใหม่ตั้งแต่ต้นจนจบอีกรอบ
- ซีพันฉา

คำนำสำนักพิมพ์

ผู้หญิงคนหนึ่งมาอยู่เมืองหลวงได้พักใหญ่ และไม่ว่าจะอยู่ที่ใดยอมต้องพบกับอุปสรรคปัญหา แต่ที่เมืองหลวงนี้ผู้หญิงคนนี้ได้พบ “มิตร” และยังเป็น “ต้นขา” ที่ควรค่าแก่การกอดไว้เพื่อรักษาชีวิตและผลประโยชน์ในภายภาคหน้า

กระนั้น ตำแหน่งชื่อจื่อของผู้หญิงก็ต้องสั่นคลอน เมื่ออนุของบิดาให้กำเนิดบุตรชาย นายน้อยคนเล็กของตระกูลผู้ อิกทั้งท่านตาของผู้หญิงก็มาเสียชีวิตลง ผู้หญิงจำต้องกลับวันหนานบ้านเกิด ต้องเผชิญหน้ากับปัญหาที่พยายามหลีกเลี่ยง ผู้หญิงจะแก้สถานการณ์ครั้งนี้ได้อย่างไร และจะยังคงรักษาความลับที่สำคัญยิ่งชีพเอาไว้ได้หรือไม่ มิตรผู้เป็นต้นขาคนสำคัญจะช่วยชื่อจื่อของเราไว้ได้หรือไม่ โปรดติดตามได้ในเล่ม

๑๕๗

ທດສະຍານ

บทที่ 49

หลังจากที่มู่หยวนอวี๋มาถึงเมืองหลวงก็ไปยังจวนเหวินกั้วกง หลัก ๆ ก็เพื่อจัดการเรื่องที่ตระกูลเหวยมาพักอยู่ร่วมชายคา หากไม่มีเรื่องนี้ สิ่งแรกที่นางต้องทำการไปยื่นเรื่องที่ฝ่ายสารบรรณกลางถึงจะถูก จะอย่างไรที่นางนึกถึงเป็นคนแรกก็ไม่ใช่มู่จื่อเพย

มู่จื่อจึงไม่รู้จักความสลับซับซ้อนของเรื่องราวทั้งหมด เมื่อเปรียบเทียบจากมุมมองของตัวเองคนเดียวย่อมรู้สึกที่ตัวเองพ่ายแพ้ เป็นเหตุให้ตอนที่มิคนถมาถึงในงานเลี้ยง ไม่อาจข่มกลั่นความริษยาในใจ จึงไม่ได้ช่วยรักษาหน้ามู่หยวนอวี๋ กลับพูดโพล่งออกมา

มู่หยวนอวี๋คิดแล้วก็หันไปสั่งความหมิงฉิน “เอาของที่นำมาฝากพี่หญิงหกอออกมา ให้พี่เตาซานไปส่ง บอกกับพี่หญิงหกว่า ข้ามาเมืองหลวงมีธุระมากมายต้องทำ ที่แรกก็ต้องจัดการเรื่องที่ญาติฝั่งแม่สามีของพี่หญิงสามมาอาศัยในจวน ต่อมา ด้วยว่าปรับตัวเข้ากับอากาศของเมืองหลวงไม่ได้จนล้มป่วยเพราะต้องลมหนาว จึงไม่ได้ไปเยี่ยมนางถึงจวน”

หมิงฉินพยักหน้ารับ “เตรียมของไว้นานแล้วเจ้าคะ แต่เพราะชื่อจื่อล้มป่วยเสียก่อนก็เลยไม่ทันนึกถึงเรื่องนี้ ข้าจะไปบอกเตาซานเดี๋ยวนี้เลย”

ซินหู่ที่ยืนอยู่ทำอะไรไม่ถูก ร้อนใจขึ้นมาคราครั้น “ชื่อจื่อ ภูไหนในหกไม่รู้... ไม่รู้เรื่องที่ตระกูลเหวยมาอาศัยพักที่บ้านนี้...”

ในยามที่เทียนหนิงอ่องไม่อยู่เมืองหลวง จวนนี้ย่อมอยู่ในสภาวะปิดตายไม่ต้อนรับแขก มู่จื่อจิ้งไม่จำเป็นต้องมาที่นี่ ในฐานะลูกสะใภ้ของผู้อื่นด้วยแล้วจะทำอะไรย่อมไม่มีอิสระมากนัก อีกทั้งเหตุผลที่ตระกูลเว่ยย้ายออกมาจากจวนเหวินกั้วกงไม่ได้น่าชื่นชมสักเท่าไร การมาขออาศัยบ้านคนอื่นก็ยังไม่ควรนำมาป่าวประกาศ ด้วยเหตุนี้เรื่องราวจึงถูกจัดการอย่างเงียบ ๆ

แล้วก็เพราะมู่หยวนอวี๋เดาได้ว่ามู่จื่อจิ้งไม่รู้เรื่อง...หาไม่แล้วหากนางรู้จุดอ่อนที่ใหญ่ขนาดนี้ของมู่จื่อเพย มีหรือจะไม่เอาออกมาใช้ เหวินกั้วกงไม่รู้ แต่มู่จื่อจิ้งเป็นอริกับมู่จื่อเพยมานานหลายปี ทำไมจะมองไม่ออกว่านางไม่มีควมกล้าที่จะพูดเรื่องขอให้คนตระกูลเว่ยมาอาศัยในจวนต่อหน้าเทียนหนิงอ่อง ด้วยเหตุนี้ จึงต้องการอธิบายให้นางเข้าใจอย่างชัดเจน

หลังจากนั้นสองพี่น้องจะสปีฏิกิริยาต่อกันอย่างไร นางก็ไม่สนใจแล้ว

“เจ้ากลับไปบอกกุหนไฉนของเจ้าว่า หากนางชอบที่จะมาแกลงกันเองระหว่างพี่น้อง ก็ให้ทุกคนออกมาปะทะกันซึ่งหน้าให้สาแก่ใจ...ไปเรียกหมิงฉินกลับมา”

กวนฉีรับรับคำแล้ววิ่งออกไปเรียกหมิงฉินที่เพิ่งเดินออกไปนอกเรือนให้ย้อนกลับมาอีกครั้ง

มู่หยวนอวี๋ย้ำประโยคนั้นกับหมิงฉินอีกรอบ “บอกให้พี่เตาซานถ่ายทอดประโยคเมื่อครู่นี้อย่าให้มีตกหล่น แล้วก็บอกกับพี่หญิงหกด้วยว่า หากจะทะเลาะกันก็ให้แตกหักกันไปเลย อย่าเอาแต่แทงข้างหลังอยู่แบบนี้ จะสนุกตรงไหน หากยังไม่หายแค้น ถึงเวลานั้นก็รอดูเถอะ ระหว่างพวกนางไม่ว่าใครชนะใครแพ้ คนอื่นก็ล้วนรอหัวเราะเยาะอยู่”

คนในห้องไม่มีใครกล้าส่งเสียง มีเพียงหมิงฉินคนเดียวที่รับคำเบา ๆ “เจ้าคะ”

มู่หยวนอวี๋หันไปยิ้มมองซินหู่ “หากพวกคุณแค่ข้อนี้ กุหนไฉนของพวกเจ้านับว่าได้เปรียบ ถูกคนหัวเราะเยาะมาได้ตั้งสองสามปี คงจะชินแล้ว กระมัง พี่หญิงหกไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน น่าจะเป็นฝ่ายที่เสียเปรียบ”

น้ำตาของซินหู่หยุดไหล นางคิดไม่ถึงเลยว่า วันนั้นมู่หยวนอวี๋ไม่ได้ทำอะไรกับมู่จื่อเพยที่แอบเอาบ้านตระกูลมู่ให้คนอื่นอยู่อาศัย อีกทั้ง

ยังช่วยนางปกปิดคนในจวนเหวินกั้วงด้วย แต่มาวันนี้ทั้งสีหน้าและน้ำเสียงกลับแสดงชัดว่าโกรธจัด...ไม่ลิ อันที่จริงก็ไม่ได้ถึงขั้นนั้น แต่ทุกถ้อยคำทุกประโยคที่เอ่ยออกมากลับเหมือนมีดเล่มหนึ่งที่แทงซ้ำย้ำจุดเดิม ซึ่งชื่อจื่อไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อน หากจะทำแบบนี้ก็ไม่สู้ด้านางแรง ๆ ลักที่ยังจะดีซะกว่า!

กวางฉีเห็นว่ามู่หยวนอวีไม่พูดอะไรอีกก็ลากชินหฺรูเดินออกไป “พอได้แล้ว ยังจะยืนบื้ออยู่ทำไม กลับไปรายงานกฎโทษของเจ้าชะ แล้วบอกนางด้วยว่า ตลอดหลายปีมานี้ชื่อจื่อของพวกเราไม่เคยพูดจากรุนแรงกับใคร นางทำให้เขาแตกกฎตัวเองได้ ถือว่ามีความสามารถนัก”

ชินหฺรูร้องไห้กระซิกๆ รีบจากไป

พอกวางฉีหันกลับมาก็เห็นว่ามู่หยวนอวีนั่งเหม่ออยู่เพียงลำพัง สีหน้ากัลลัคนิ่งจังตรงเข้าไปปลอบใจนาง “มีอะไรให้ชื่อจื่อต้องโมโหพวกนางเจ้าคะ ชื่อจื่อติดต่อกับพวกนางมากแล้ว พวกนางไม่รู้จักความหวังดีของผู้อื่นเองจะต้องสนใจพวกนางอีกทำไม นับจากนี้ไปไม่ต้องยุ่งกับพวกนางเลยถึงจะสบายใจที่สุด”

มู่หยวนอวีถอนหายใจ “ข้าไม่ได้โกรธ แค่รู้สึกเบื่อ เจ้าว่าท่านพ่อจะหาผู้หญิงมากมายขนาดนั้นทำไม ลูกต่างแม่แต่ละคนที่คลอดออกมาก็เอาแต่ทะเลาะชิงดีกันเอง และสุดท้ายแล้วก็ไม่เห็นเขาจะชอบใครจริง ๆ ลักคน”

กวางฉีกล่าว “ทำไมจะไม่มีเจ้าคะ ก็บุตรชายคนใหม่ นั้นไงที่ท่านอ่องชอบนัก ถึงขนาดบิบบิให้ท่านต้องออกจากบ้าน”

มู่หยวนอวีตะลึง ลองคำนวณเวลาดูแล้วเอ่ยว่า “จริงด้วย เจ้าไม่พูดข้าก็ลืมไปแล้ว หลิวฮูหยินมีกำหนดคลอดตอนเดือนเก้า คำนวนเวลาดูจดหมายก็น่าจะมาถึงแล้ว เพียงแต่ยังไม่รู้แน่ชัดว่าเป็นชายหรือหญิง”

นี่ไม่ใช่หัวข้อพูดคุยที่ดีเลย กวางฉีรู้สึกเสียใจที่ตัวเองปากเปราะจึงรีบชวนมู่หยวนอวีเปลี่ยนเรื่อง “จะไปสนทำไม ชื่อจื่ออยู่ไกลถึงเมืองหลวงต่อให้หลิวฮูหยินออกลูกเป็นไขก็ไม่เกี่ยวข้องกับพวกเรา นับตั้งแต่วันที่พวกเรามาถึงเมืองหลวงก็ยังไม่เคยได้ไปเดินเล่นกันอย่างจริงจังเลย ไม่สู้เรียกคุณชายสามให้ออกไปเดินเล่นผ่อนคลายอารมณ์ด้วยกันดีไหม เจ้าคะ ข้าได้ยินมาว่าห่างจากที่นี่ไปไม่กี่กิโลมีถนนสายหนึ่งชื่อฉีผานซึ่ง

ครีกรึ้นมาก มีของครบจากทั้งเหนือใต้ออกตก ข้าจะไปเตรียมเตาอุ่นมือ มาให้ซื้อจ้อเพิ่มอีกสองใบ รับรองว่าไม่หนาวแน่นอน”

มู่หยวนอวี๋ลิ่งเลใจ นางไม่ได้รู้สึกเสียอารมณ์กับเรื่องของพี่สาวต่างมารดาทั้งสองคน ประโยคที่นางกล่าวกับซินหฺงูไม่ใช่ว่าต้องการเสียดีเสียเยาะเย้ย แต่นางคิดอย่างนั้นจริงๆ ชอบทะเลาะก็ทะเลาะกันเสียให้พอตัวเองซุหดหลุมฝังตัวเอง วันเวลาที่จะต้องเสียใจภายหลังย่อมรอพวกนางอยู่ ส่วนเรื่องที่นางถูกทำให้เดือดร้อนเล็กน้อยนั้น นางไม่สนใจสักนิด เพราะเดิมทีนางก็ไม่อยากเป็นบุคคลที่สะอาดเอี่ยมไร้มลทินอยู่แล้ว ชื่อจ้อของอ่องต่างแซ่ผู้หนึ่งที่สมบูรณ์แบบ ไม่ว่าใครเห็นก็ต่างชื่นชม จะวางตัวแบบนั้นเพื่อจุดประสงค์อะไรเล่า

มู่หยวนเม่าที่ได้ยินว่าจะออกไปเที่ยวก็เห็นด้วยทันที หลายวันมานี้เขาก็อดอู่อยู่เหมือนกัน จึงรีบสวมเสื้อผ้าแน่นอนแล้ววิ่งมาหามู่หยวนอวี๋ก่อนจะออกไปข้างนอกด้วยกัน

ถนนฉีผานตั้งอยู่นอกประตูต้าหมิง อยู่ใกล้กับวังหลวงมาก แล้วก็สมกับชื่อถนน เพราะถนนสายนี้ลักษณะเหมือนกับกระดานหมากรุกที่มีสิบช่องตัดสลับกัน รอบนอกมีรั้วหินขาวล้อมเป็นวง เนื่องจากด้านในรั้วสามารถตรงเข้าสู่ประตูต้าหมิง จึงไม่อนุญาตให้ชายของ แต่นอกรั้วกลับมีพ่อค้าจากทั่วสารทิศมารวมตัวกัน ไม่ว่าของแปลกหายากอะไรก็ล้วนมี จึงนับเป็นย่านการค้าสำคัญของเมืองหลวง

เรื่องนี้เข้าใจได้ง่ายมาก ด้านในประตูต้าหมิงก็คือหน่วยงานส่วนกลางของราชสำนักอย่างหกกรม พวกขุนนางในที่ว่าการเหล่านี้มีใครบ้างที่ขาดแคลนเงินทอง หากถนนฉีผานไม่ครีกรึ้นเจริญรุ่งเรืองถึงจะแปลก

ชีวิตนี้ของมู่หยวนอวี๋สามารถพูดประโยคหนึ่งที่ตรงกันข้ามกับคนทั่วไปได้อย่างเฉยเมยว่า ไม่ว่านางจะขาดอะไร สิ่งเดียวที่ไม่ขาดก็คือเงินทอง

เตียนหนิงอ่องคือตระกูลฝ่ายมู๊ คนในแต่ละรุ่นล้วนใช้ชีวิตกันไม่ง่าย แต่ไม่ว่าจะยุคไหนสมัยไหน เงินจากสงครามก็คือเงินที่ได้มาง่ายที่สุด แต่อย่าเข้าใจผิด คนของจวนเตียนหนิงอ่องไม่ได้ตีเมล็ดทหาร แล้วก็ไม่ได้ยกยอกเสียบึงของราชสำนัก เพราะไม่มีความจำเป็นต้องทำเช่นนั้น บริเวณ

โดยรอบชายแดนทางตอนใต้มีแคว้นเล็กๆ อยู่หลายแคว้น ชาวบ้านยากจน บ้านเมืองก็ไม่ได้เจริญรุ่งเรืองอะไร แต่ทรัพยากรกลับอุดมสมบูรณ์อย่างมาก ทำสงครามกับคนเหล่านี้รอบหนึ่ง คนของจวนเตียนหนึ่งอ่องก็ได้กินอีม จนวนอ้วนขึ้นรอบหนึ่ง ส่วนทางฝ่ายของพระชายาเตียนหนึ่งอ่อง หากพูดกันถึงเรื่องนี้ ครอบครัวเดิมของนางคือตระกูลผู้ซื้อขนาดใหญ่ของห้องถิน ดูแลหมู่บ้านที่อยู่ในภูเขาลึกนับไม่ถ้วน รวมไปถึงเหมืองแร่เงินบางแห่ง ในภูเขาเล็กที่เสี้ยวของราชสำนักยึดไปไม่ถึง...และในสินเดิมของพระชายา เตียนหนึ่งอ่องก็มีเหมืองที่ว่านี้รวมอยู่ด้วยหนึ่งแห่ง

แม้มีเงินทองมากถึงเพียงนี้ แต่หมู่หยวนอวี่กลับไม่มีความต้องการ ในการจับจ่ายใช้สอยมากนัก และนางก็ไม่ใช่คนเลือกกินเลือกใช้ มีอะไรให้กินนางก็กินอย่างนั้น มีอะไรให้ใส่นางก็ใส่ออย่างนั้น แน่นอนว่าด้วยสถานะของนาง ต่อให้จะไม่ใส่ใจอะไรนัก แต่ของที่กินที่ใช้ก็ล้วนเป็นของ ชั้นเลิศเสมอ

วันนี้ออกมาเดินเล่นข้างนอก ความสนุกนั้นอยู่ที่คำว่าเดินเล่น ขณะที่กำลังเดินเตร่อย่างอารมณ์ดีก็กลับเจอคนคุ้นเคยคนหนึ่ง ก้าวจ้วนน้อยแห่งตระกูลหลี่

พอเขาเห็นหมู่หยวนอวี่ก็ดวงตาเป็นประกาย ตะโกนเรียกเสียงดังมา แต่ไกล “อ้าว หายป่วยแล้วหรือ!”

หมู่หยวนอวี่ไม่รู้ว่าเขาคิดจะทำอะไร แต่รับของขวัญของคนอื่นมาแล้ว ก็ย่อมต้องคืนกลับด้วยใบหน้าเบื่อนยิ้ม “ท่านกั้วจิวเกรงใจเกินไปแล้ว ข้าก็แค่เป็นหัตถ์เล็กน้อยเท่านั้น ท่านยังอุตส่าห์ส่งของขวัญชิ้นใหญ่มาให้”

หลี่เพยจางโบกมืออย่างแรง “แค่โสมสองต้นเท่านั้น ไม่มีค่าอะไร! พวกเจ้าสองพี่น้องมาเดินเล่นกันหรือ พวกเจ้าเพิ่งมาอยู่เมืองหลวงได้ไม่นาน ข้าเองก็ไม่มีอะไรทำพอดี หากไม่รังเกียจ ข้าจะเป็นคนนำเที่ยวให้เอง...จะบอกเจ้าให้หะ ในเมืองหลวงมีสถานที่ที่น่าสนใจเยอะเชียวละ ถนนฉิวานนี้ หากคิดจะซื้อของก็ได้อยู่ แต่ถ้าหวังอย่างอื่นกลับไม่มีอะไรน่าสนใจ ไม่ต้องกลัว พวกเจ้าสองพี่น้องหน้าอ่อนขนาดนี้ ข้าไม่พาพวกเจ้าไปสถานที่ที่ไม่ดีหรอก ไปดูชนไก่กันไหม ลองเล่นสักตาสองตา ช่วงฤดูหนาวที่อากาศหนาวเย็นแบบนี้ การละเล่นอย่างอื่นหาทำได้อายาก มีแค่นี้ที่เท่านั้น

ที่ยังพอจะคึกคักอยู่บ้าง”

มูหยวนอวี๋อู๋ คำว่าชนไก่แท้จริงแล้วก็คือการพนันอย่างหนึ่ง หลี่เพยจางเป็นคนแบบนี้ เวลาเล่นที่ต้องลงเดิมพันไม่ใช่หน่อยๆ มาถึงก็เตรียมจะลากพวกเขาไปเล่นการพนัน ยังมีหน้ามาพูดว่าจะไม่พาพวกเขาไปสถานที่ที่ไม่ดี...ถ้าอย่างนั้นหากเป็นสถานที่ที่ไม่ดีจริงๆ จะไม่ดีถึงขนาดไหน

นางบังเกิดความระแวงจึงสายหน้า “ท่านก็จี้ไปเองเถิด ข้าไม่ชอบเห็นไก่ที่จิกกันจนเลือดอาบ พวกเราเดินเล่นอยู่ที่นี้ก็ดีมากแล้ว”

“เจ้าเป็นชายชาติตรี วันหน้าต้องรับหน้าที่พิทักษ์ชายแดนแทนบิดาของเจ้า จะกลัวเลือดได้อย่างไร” หลี่เพยจางไม่ยอมแพ้ ยังต่อแยะไม่เลิกกราพยายามหาเหตุผลบิดเบี้ยวมาพูดชักชวนนาง “แค่ไก่สองตัวเท่านั้น มีอะไรให้ต้องกลัวกัน เจ้าไปดูครั้งเดียวก็จะพบความบันเทิงเอง ไซ้แล้ว...เจ้ากลัวว่าข้าจะทำร้ายเจ้าไซ้หรือไม่ ไม่มีทางหรอก พวกเราเองก็ถือว่าถ้าไม่ตีกันก็ไม่ได้รู้จักกัน ลูกผู้ชายอกสามศอก ใครจำความแค้นข้ามคืน คนผู้นั้นก็ไม่ใช่มนุษย์!”

เขาพูดแล้วก็ตบเองเสียงดังบ่าบๆ

มูหยวนอวี๋อู๋ยังคงสายหน้า “ข้าไม่กลัวเลือด แล้วก็ไม่กลัวว่าท่านจะทำร้ายข้า” นางชี้ไปยังเตาซานที่อยู่ห่างไปไม่ไกล “ท่านยังจำเขาได้ไหมที่เตาซานมีฝีมือขนาดนี้ คิดจะจัดการกับท่านสักแปดคนก็ยังไม่เป็นปัญหา” “นั่นสิ!” มูหยวนเม่าที่อยู่ข้างๆ ช่วยพูด “อย่าคิดจะพาน้องอวี๋ไปทำเรื่องเสื่อมเสีย หากยังมีความคิดชั่วร้ายอีก ท่านโดนอัถนวมแน่”

“ใครมีความคิดชั่วร้าย ข้าจะพาพวกเจ้าไปเล่นสนุกด้วยความหวังดีแท้ๆ” หลี่เพยจางทำหน้าน้อยใจ “หากไม่อยากไปจริงๆ ก็ช่างเถอะ ข้าไม่คิดจะบังคับพวกเจ้าสักหน่อย แล้วพวกเจ้าอยากจะทำแบบไหนละขอแค่บอกมา ในเมืองหลวงแห่งนี้ไม่มีสถานที่ใดที่ข้าไม่รู้จัก”

มูหยวนอวี๋กล่าว “ก่อนหน้านี้อข้าก็บอกแล้วว่าอยากเดินเล่นแค่นี้เท่านั้น”

“ที่นี่มีอะไรน่าดู...”

เมื่อบทสนทนาเริ่มวนกลับมาที่เดิม มูหยวนอวี๋จึงเอ่ยเรียก “พี่เตาซาน” หลี่เพยจางเห็นเตาซานขยับไหล่ก้าวอาดๆ เข้ามาด้วยท่าทางเกียจคร้าน

ก็รีบยกมือยอมแพ้ทันที “ได้ ๆ ๆ เจ้าอยากจะเดินเล่นก็เดินไป เจ้านี้มันไม่รู้จักความหวังดีของคนอื่นบ้างเลย”

ขณะหมუნตัวเตรียมจะพาเข้ารับใช้จากไปอย่างไม่สบบอารมณ์กลับชนขุนนางสวมชุดสีเขียวผู้หนึ่งเข้าเต็มเปา

ชุดสีเขียวอย่างมากสุดก็คือขุนนางชั้นห้า หลีเพยจางจึงหันไปบรรยายอารมณ์ใส่เขาทันที “เจ้าไม่มีตาหรือไร รู้ไหมว่าชนโดนใครนะ!”

หลีเพยจางก็เป็นเช่นนี้ วางตัวเผด็จการอยู่ในเมืองหลวงมานาน พวกขุนนางส่วนใหญ่ล้วนรู้จักเขาดี ขุนนางชุดเขียวที่หอบหายใจจึงยกมือขึ้นกุมค่านับ “ท่านกั้วจิวโปรดอภัย ช้าน้อยจะรีบไปแจ้งพระราชโองการแก่ผู้ชื้อจื่อ ไม่ทันระวังว่าท่านกั้วจิวจะหมუნตัวกลับมากะทันหันเลยพุงมาชนท่าน”

เมื่อได้ยินว่ามาหานาง มู่หยวนอวีจึงมองไปหน้าของขุนนางชุดเขียวผู้นั้น บังเอิญยิ่งนัก เขาก็คือขุนนางคนที่รับสมุดคำร้องของนางในวันนั้น นางจึงเดินไปหา พร้อมเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “ฮ้องเต้เรียกข้าเข้าเฝ้าหรือ ข้าไม่รู้เพราะออกมานอกบ้าน ลำบากได้เท่าต้องวิ่ง่วนแล้ว”

ขุนนางชุดเขียวปรับลมหายใจให้สงบ สายหน้า “หามิได้ มีขุนนางฝ่ายตรวจการกล่าวโทษชื้อจื่อ ฮ้องเต้ทรงให้คัดลอกหนังสือกล่าวโทษฉบับนั้นมาให้ชื้อจื่ออ่านด้วยตัวเอง เมื่ออ่านจบแล้วก็ให้ท่านเขียนหนังสือโต้แย้งกลับไป”

เขาพูดจบแล้วก็หยิบเอาหนังสือฉบับหนึ่งออกมาจากชายแขนเสื้อ นี่ไม่ใช่หนังสือเรียกตัวที่เป็นทางการ ไม่จำเป็นต้องถวายค่านับ มู่หยวนอวีเพียงยื่นมือสองข้างออกไปรับด้วยความประหลาดใจ

เมื่อคลี่ออกอ่าน เนื้อความขึ้นต้นระบุว่า “กระหม่อมมหาหมีนชอกล่าวโทษมู่หยวนอวี ชื้อจื่อเตียนหนังสืออ้างว่าเป็นบุคคลผู้ไร้มารยาทที่ขุนนางพึงมี กำเรียบเสิบสานไม่เคารพกฎระเบียบ กระทำตามอำเภอใจไม่สำรวม...”

มู่หยวนอวีอ่านถึงแค่ตรงนี้ ลมวูบหนึ่งก็พัดมาทำให้กระดาศะบัดพลิ่ว นางจึงพับเก็บอย่างระมัดระวัง แล้วเงยหน้าถามหลีเพยจาง “ท่านเป็นคนทำ”

หลี่เฟยจางเองก็กำลังเหล่ตาอ่านอยู่เหมือนกัน พอเงยหน้าขึ้น มาสบตามู่หยวนอวี้ก็ถึงกับสะดุ้งตกใจ “ไม่ใช่สักหน่อย! หากข้าทำจะยังมีมารอยู่ตรงนี้หรือ”

มู่หยวนเม่าไม่เชื่อ ถลึงตาใส่เขา “ไม่ใช่ท่านทำแล้วยังจะมีใครอีก เมื่อครูนี่ยังคิดจะลากพวกเราไปดูไก่นอนอะไรนั่นอยู่เลย เป็นเพราะคิดจะเพิ่มโทษอีกข้อหนึ่งให้น้องอวี้ใช่หรือไม่!”

การเล่นไก่นอนและพนันหมาวิ่งแข่งไม่ถือเป็นความผิด แต่ก็ไม่ใช่สิ่งที่ลูกหลานตระกูลดี ๆ จะเข้าไปข้องเกี่ยวกับ หลี่เฟยจางหนักถึงการกระทำของตัวเองก่อนหน้าแล้วพลันทำสีหน้าเหมือนคนมีรอยปาก ก็ยากจะแก้ตัว

แต่ไม่ว่าหลี่เฟยจางจะแก้ตัวอย่างไร มู่หยวนอวี้ก็ไม่มีเวลามาสนใจเขาแล้ว หลังจากเอ่ยขอบคุณขุนนางชุดเขียวและบอกกล่าวแล้วก็รีบหมุนตัวกลับขึ้นรถม้าไป

ท่ามกลางเสียงล้อรถม้าบดกับถนน มู่หยวนอวี้หยิบหนังสือที่ถูกคัดลอกออกมาอ่านใหม่ตั้งแต่ต้นจนจบอีกรอบ

ผู้ตรวจการนาม “ทวามิน” ผู้เขียนบทความได้ดี นางเข้าเมืองหลวงมาได้ไม่ถึงครึ่งเดือน เวลาส่วนใหญ่ยังหมดไปกับการรักษาตัวเพราะไม่สบาย แต่เขากลับกล่าวโทษนางได้ถึงห้าข้อใหญ่

ข้อแรกคือ “ไร้มารยาทที่ขุนนางพึงมี” ซึ่งแค่เห็นข้อกล่าวหาทำให้คนหวาดกลัว โดยเขียนบรรยายไว้อย่างละเอียดว่านางรังแกองค์ชายรอง จูจินเฉินต่อหน้าผู้คนแบบไหน

ข้อที่สอง “กำเริบเลิບສານໄມ່ເຄາຣພກຼະເບີຍບ” บอกว่านางทุบตีกัวจิวกลางถนนอย่างไร

ข้อที่สาม “กระทำตามอำเภอใจไม่สำรวม” ข้อนี้ออกจะคลุมเครือเล็กน้อย ความหมายโดยรวมก็คือนางมาจากชายแดน ไม่รู้จักกฎระเบียบไม่เข้าใจมารยาท

ข้อที่สี่ “ฟุ้งเฟ้อเกินขอบเขต” พุดถึงเรื่องที่นางซื้อหนังสือสัตว์ในร้านขายหนัง บรรยายเสมือนเห็นกับตาตัวเองว่าหลังจากนางจากไปแล้ว ร้านนั้นเหลือเพียงผนังสีด้านที่ว่างเปล่าเหมือนถูกปล้นอย่างไรอย่างนั้น

...อย่านึกว่าข้อสุดท้ายที่เป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยหมุมหมิม ผู้ตรวจการจะร้องเรียนไม่ได้ ชื่อว่าผู้ตรวจการที่คอยให้การตัดทอนนี้ไม่ได้แต่งตั้งให้แค่ในนาม ตามระบบของราชสำนัก เดิมที่พวกเขาที่มีหน้าที่ต้องชี้เป้าอยู่แล้วปีไหนเดือนไหนต้องกล่าวโทษก็คนก็เรื่อง หากถึงระยะเวลาที่กำหนดแล้วยังไม่สามารถทำภารกิจกล่าวโทษได้มากพอ การตรวจสอบนี้ก็จะลามไปถึงตัวพวกเขาเอง ดังนั้นบางครั้งที่เวลาอยู่ในห้องพระโรงแล้วหมวมบนศีรษะของขุนนางใหญ่บางคนเอียงเล็กน้อยก็ยังเป็นเหตุให้ถูกกล่าวโทษได้ และโทษนั้นก็คือ “ไม่เคารพพิธีการ”

มู่หยวนอวีถือหนังสือฉบับนั้นไว้ในมือแล้วครุ่นคิด มู่หยวนเม่าที่นั่งอยู่ด้านข้างเห็นสีหน้าของมู่หยวนอวีก็รู้สึกตัวเองไม่ควรรบกวน จึงนั่งก้มก้มมุ่มอยู่กับตัวเองเงียบๆ

ขณะที่รถม้าใกล้จะถึงบ้านตระกูลมู่ มู่หยวนอวีก็คืนสติจากภวังค์ของการครุ่นคิด จึงหันมาพูดกับมู่หยวนเม่า “พี่ชายสาม ท่านกลับบ้านไปพักผ่อนก่อนเถอะ ข้าต้องออกไปข้างนอกอีกสักรอบ”

มู่หยวนเม่าถามนาง “ไปที่ไหน”

“จวนลืออ๋อง” มู่หยวนอวีตอบ “เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับองค์ชายรอง ข้าไม่อาจเขียนคำโต้แย้งกลับไปได้ด้วยตัวเอง จำเป็นต้องตามความเห็นขององค์ชายรองก่อน”

มู่หยวนเม่าพยักหน้ารับ “ได้ ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็รีบกลับมาซะ หากมีเรื่องอะไรที่ไม่ดี ห้ามปิดบังข้าเด็ดขาดเลย ข้าเองก็ช่วยออกความเห็นให้เจ้าได้เหมือนกัน”

มู่หยวนอวียิ้มรับ “ตกลง แต่ไม่มีเรื่องร้ายแรงอะไรหรอก ท่านไม่ต้องเป็นห่วง”

มู่หยวนเม่าลงจากรถม้าไปด้วยความเป็นห่วง รถม้าเคลื่อนออกไปยังทิศทางที่ตั้งของจวนลืออ๋อง

บทที่ 50

ตอนที่เข้าไป ในจวนสีอ๋องและได้พบกับจู่จินเชินอีกครั้ง เขาเพิ่งจะเลิกเรียนกลับมาจากตำหนักหน้า ตำรำนั่นก็พิธีการเล่มหนึ่ง ถูกโยนไว้ตรงมุมโต๊ะอย่างไม่ใส่ใจ เขานั่งตัวตรงอยู่ใต้หน้าต่าง มือซ้ายถือตำราหมากล้อมกลางเก๋ากลางใหม่ดูเปื่อยยุ่ยเล่มหนึ่ง โถเก็บเม็ดหมากสีดำและสีขาวสองโถต่างก็วางอยู่ข้างมือ มืออีกข้างหนึ่งของเขาวางทาบไว้ด้านบนโถเก็บเม็ดหมาก เขายับมือเข้าไปคืบเม็ดหมากออกมาเป็นระยะ เหมือนกำลังตกอยู่ในภวังค์ความคิด เมื่อเคลื่อนไหวสายตาดูออกจากตำรา ในขณะที่จะวางเม็ดหมากลงไปบนกระดานก็เห็นว่าตัวเองคืบหมากผิดสี จึงโยนเม็ดหมากกลับคืนลงไปอย่างเบามือ

เกิดเสียงดัง “ติ๊ง” เบบๆ หนึ่งครั้งมาจากด้านในโถหยกสีเขียว

และมู่หยวนอวี่ก็เดินเข้ามาในขณะที่เกิดเสียงนั้น

แล้วจึงค้ำทับทักทาย “คารวะองค์ชาย องค์ชายตี๋มยาหรือยัง”

หลินอันที่เดินนำนางเข้ามาและเลิกผ้าม่านให้รับหันมามองด้วยสายตา ซาบซึ่งใจทันที...เป็นคนดียิ่งนัก!

เมื่อเทียบกันแล้ว ดวงตาดำซ้ำลับที่เหลือบมองขึ้นมาของจู่จินเชิน กลับยากจะคาดเดา

“...” มู่หยวนอวี่ปรับเปลี่ยนคำพูด “พูดผิดๆ ข้าแค่อยากถามว่า องค์ชายกินอะไรหรือยัง ข้ามาในเวลานี้ไม่รู้ว่ารบกวเวลาอาหารของ

องค์ชายหรือไม่”

พลาดแล้วแท้ ๆ นางไม่ได้อยากจะเข้ามาถึงก็สร้างควมรำคาญใจให้อีกฝ่ายทันทีเสียหน่อย ทั้งหมดเป็นเพราะหลินอันที่เอาแต่บ่นกับนางเรื่องยา แถมก่อนที่จะเข้ามานางยังพูดถึงด้วย พอเข้ามาเลยหลุดปากถามไปโดยปริยาย

จู่จินเชินวางตำราหมากในมือลง “ยังไม่ได้กิน อาหารของข้าரசชาติค่อนข้างจืด เจ้าชอบกินอะไรก็บอกหลินอันเอาเองแล้วกัน”

มู่หยวนอวีทำหน้าเมื่อย นี่นึกว่านางมาขอข้าวกินหรือไง แต่เขาจะเข้าใจแบบนี้ก็ไม่แปลก...นางเดินเล่นมาเกือบครึ่งวัน เพิ่งจะมาเอาปานนี้ก็ไม่ใช่ว่าจะมาให้ตรงกับเวลากินข้าวพอดีหรอกหรือ หาไม่แล้วตอนที่นางเข้ามาคงไม่เปิดปากถามจู่จินเชินทันทีว่า “ดื่มยา” หรือยัง

จึงต้องอธิบายว่า “ไม่กล้ารบกวนองค์ชาย ข้ามาคราวนี้เพราะมีเรื่องสำคัญจะรายงาน...ขององค์ชายโปรดอ่าน”

หยิบหนังสือฉบับนั้นออกมาจากชายแขนเสื้อ ส่งให้หลินอัน หลินอันก็รับแล้วส่งต่อไปอีกที

จู่จินเชินรับมาถือไว้ในมือ ไล่สายตาอ่านวงไว้

มู่หยวนอวียืนอยู่ด้วยความกระอักกระอ่วน ช่วยไม่ได้ เรื่องนี้ นางไม่ใช่ฝ่ายถูก ก่อนหน้านั้นเรื่องก็แพร่สะพัดไปจนพวกขุนนางรับรู้กันหมด จู่จินเชินใจกว้างไม่คิดบัญชีย้อนหลังกับนาง แต่คราวนี้ก็กลับตึง มาเป็นบทความเลยก็เดียว...บอกเล่ากันปากต่อปากมีน้ำหนักไม่เท่ากับเป็นลายลักษณ์อักษร โดยเฉพาะอย่างยิ่งนี่ยังเป็นหนังสือร้องเรียนอย่างเป็นทางการ และมีความเป็นไปได้มากว่าจะกลายมาเป็นรายงานฉบับย่อ เมื่อถึงเวลานั้นผลงานอันตรงเกียรตินางก็อาจจะถูกส่งไปตามจุดพักม้าจนรับรู้กันทั่วหล้า...

ภาพเหตุการณ์นั้นดังมาจนนางไม่กล้าจินตนาการถึง

จู่จินเชินอ่านจบก็วางหนังสือฉบับนั้นไว้บนโต๊ะ นิ้วเรียวยาวชี้ไปบนหน้าหนังสือแล้วถามนาง “ช่องใต้ให้คนคัดลอกหนังสือนี้มาให้เจ้า เพื่อให้เจ้าเขียนคำอธิบายตอบกลับไปหรือไม่”

มู่หยวนอวีพยักหน้ารับอย่างระแວดระวัง

“ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็เขียนสิ” ดูเหมือนว่าเขาจะไม่ค่อยเห็นเป็นเรื่องสำคัญ แล้วหันหน้ามาพูดเสริมเหมือนนี่อะไรขึ้นมาได้ “อ้อ เจ้าไม่ค่อยอ่านตำราเลยเขียนหนังสือโต้แย้งไม่เป็น แล้วทำไมเจ้าไม่พาที่ปรึกษาสักคนมาเมืองหลวงด้วย...ช่างเถอะ ข้าเขียนให้เจ้าก็ได้ เจ้ากลับไปก็คัดลอกด้วยตัวเองสักกรอบ อย่าส่งไปทั้งอย่างนั้น เสด็จพอจาลายมือของข้าได้”

จากนั้นเขาก็สั่งให้คนไปหยิบพู่กันและหมึกมา มู่หยวนอวี๋แทบจะคุกเข่าให้เขา...ทำไมเขาถึงได้ติดกับนางขนาดนี้ละ ไม่โกรธ แถมยังช่วยเขียนคำอธิบายแทนนางอีกด้วย!

แม้ในใจจะเต็มไปด้วยความซาบซึ้ง แต่ก็ต้องรีบปฏิเสธ “ไม่...องค์ชาย ข้าเขียนเป็น ข้าแค่อยากมาปรึกษากับองค์ชายเท่านั้น เพราะเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับองค์ชาย ข้ากลัวว่าหากข้าใช้คำพูดที่ไม่ถูกต้องจะทำให้ลายชื่อเสียขององค์ชาย”

จูจินเชินตอบกลับด้วยสองพยางค์ที่เรียบง่ายฉับไว “ตามใจ”

หากเป็นก่อนหน้านี้จูจินเชินบอกว่าจะเขียนหนังสือโต้แย้งแทนนาง บางทีมู่หยวนอวี๋ที่ได้สมปรารถนาแล้วก็อาจจะบอกลาทันที แต่หากนางซักขาเดินหนีตอนนั้นคงรู้สึกเหมือนติดค้ำน้ำใจของผู้อื่น นางจึงรู้สึกไม่ค่อยดีเท่าไรหรอก “องค์ชาย ถ้าอย่างนั้นข้าเขียนทันที เขียนเสร็จแล้วให้องค์ชายช่วยตรวจแทนข้า หากไม่มีปัญหาขอนำไปยื่นถวายฮ่องเต้ดีหรือไม่”

เดิมทีการเขียนหนังสือโต้แย้งก็ไม่ใช่ว่าเรื่องยาก เพราะแค่ต้องเขียนชี้แจงข้อเท็จจริงบวกกับยอมรับผิดชอบเท่านั้น อธิบายว่าความขัดแย้งระหว่างนางกับองค์ชายและกั๋วจี้วั้นมีต้นสายปลายเหตุอย่างไร ยอมรับว่าวิธีการที่นางใช้ตรงไปตรงมาและหยาบคายเกินไปจริง ข้อที่บอกว่าไร้มารยาทนั้นสามารถผลักให้เป็นความผิดของตัวเองได้ ส่วนเรื่องอื่นก็ช่างเถอะ...เรื่องที่ว่านางกวั้นชื่อของจนหมดร้านอะไรนั้น นางจ่ายเงินชื่อของ ของมาเงินไป ไม่ได้ไปบังคับแย่งชิง นับว่าสมเหตุสมผล อาจจะถือโอกาสร่ำร้องระบายทุกข์ว่าตนเดินทางไกลนับพันหลี่มายังเมืองหลวงไม่ว่าจะเป็นชนบทรรมนิยมหรือสภาพอากาศก็ล้วนต้องปรับตัวให้ได้

แต่กระนั้นปณิธานของนางก็ยังไม่แปรเปลี่ยน ใจที่ใฝ่รู้ใฝ่เรียนยังคงแรงกล้า
ดุดเดิม

จู่จินเชินค้นพบว่าเมื่อส่งความหวังดีออกไปแล้วได้รับการตอบกลับ
เป็นเรื่องที่มีความสุขอย่างมาก มู่หยวนอวีไม่เห็นสำคัญเรื่องที่ตนถูก
ฟ้องร้อง แต่กลับวิ่งมาแจ้งข่าวกับเขาในทันทีเพียงเพราะกลัวว่าเรื่องนี้
จะทำลายเกียรติของเขา

นี่ทำให้เขาที่จิตใจสงบยินยอมเปิดเผยความลับที่ซ่อนอยู่ออกมา
อีกนิด “หนังสือร้องเรียนฉบับนี้ไม่ได้พุ่งเป้าไปที่เจ้า ในเมื่อเจ้าเขียนเป็น
แค่ตอบกลับไปตามกฎระเบียบก็พอ ข้าจะอ่านหรือไม่ ไม่สำคัญ”

มู่หยวนอวีลั้งเลอยู่ชั่วคราว “...องค์ชายก็คิดอย่างนี้เหมือนกันหรือ”

จู่จินเชินรู้สึกแปลกใจเล็กน้อย “เจ้ามองออกด้วยรี”

มู่หยวนอวีพยักหน้ารับ ก็เพราะว่ามองออก นางถึงได้ยื่นทรานจะให้
จู่จินเชินได้อ่านก่อนแล้วตัวเองค่อยยื่นถวายฮ่องเต้

เหตุผลไม่ใช่อะไรอื่น ทว่าหมื่นผู้นี้รู้ความเคลื่อนไหวของนางนับจาก
ที่มาถึงเมืองหลวงชัดเจนเกินไป แม้ข้อที่บอกว่านาง “กระทำตามอำเภอใจ
ไม่สำรวม” จะคลุมเครืออยู่บ้าง แต่ในคำอธิบายกลับเกี่ยวพันไปถึงเรื่อง
นำอายุในจวนเหวินกั่วงที่คิดจะปิดแต่กลับยิ่งฉาวโฉ่ ถ้าอย่างนั้นความ
ขัดแย้งก็ปรากฏให้เห็นแล้ว ในเมื่อสืบข่าวเรื่องของนางมาอย่างละเอียด
ขนาดนี้ ทำไมจะไม่รู้ว่านางถูกลงโทษเพราะข้อที่หนึ่งและข้อที่สองแล้ว

โทษข้อที่หนึ่งและข้อที่สองก็คือเรื่องเดียวกัน แต่ในหนังสือร้องเรียน
กลับแบ่งแยกออกเป็นสองข้อ หากจะบอกว่าคิดเพิ่มจำนวนโทษเพื่อกุเรื่อง
ให้ใหญ่โตสะเทือนขวัญมากกว่าเดิม ในความเป็นจริงแล้วทำเช่นนี้กลับ
ไม่มีความหมาย เหตุผลเดียวกัน...เพราะนางถูกลงโทษไปแล้ว

ถ้าอย่างนั้นทำไมต้องแบ่งแยก ผลลัพธ์หลังจากแบ่งข้อกล่าวหา
ออกเป็นสองข้ออาจทำให้ได้คำตอบ เรื่องราวที่เกิดขึ้นในวันนั้น แท้จริงแล้ว
จู่จินเชินไม่ใช่ตัวละครหลักที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง ทว่าในหนังสือ
กล่าวโทษที่ผู้ตรวจการทว่าหมื่นเขียนมาเล่นงานกลับตั้งจู่จินเชินไว้เป็น
อันดับหนึ่ง เพิ่มบทบาทให้แก่เขาที่ถูกลากเข้ามาเกี่ยวข้อง ป่าวประกาศ
ว่าเขาไม่ลงรอยกับมู่หยวนอวี ขณะเดียวกันก็ทำให้เขาไม่อาจหลบเลี่ยง

สภาพการณ์อันน่าอเนจอนาถได้พัวพัน

ความไม่เป็นธรรมชาติทั้งหลายที่ซุกซ่อนอยู่ในเรื่องนี้ หากจะอธิบายว่าเป็นเพราะผู้ตรวจการที่แสวงหาความก้าวหน้าคนหนึ่งคิดจะทำลายชื่อเสียงของชื่อจื่อเตียนหนึ่งอ่อง มู่หยวนอวี่ก็คิดว่าเหตุผลนี้ฟังไม่ขึ้น

จูจิ้นเฉินก้มหน้าลง โលไปลายนิ้วลงบนตัวอักษรซึ่งหมายความว่า “กระทำตามอำเภอใจไม่สำรวม” แล้วเอ่ยน้ำเสียงเรียบเฉย “เซียงจวง ร่ำดาบ เจตจำนงอยู่ที่เพียงกง¹...คงจะนึกว่าตัวเองฉลาดมากกระมัง ทว่า แม้แต่เด็กหนุ่มอายุน้อยคนหนึ่งก็ยังไม่อาจตบตา วิธีการของสตรีแต่งงานแล้ว มักจะเป็นลูกไม้กระจอกนำเบื้อแบบนั้นเสมอ”

สตรีแต่งงานแล้ว

ของเฮาหรือว่าเสียนเพย

มู่หยวนอวี่ทบทวนสองชื่อนี้อยู่ในใจตัวเองโดยอัตโนมัติ บุคคลในระดับจูจิ้นเฉินนี้ คนที่มีเหตุผล มีคุณสมบัติ ขณะเดียวกันก็มีความกล้ามากพอที่จะลงมือกับเขาก็มีแค่สตรีที่อยู่เบื้องหลังสองเต้สองคนนี้เท่านั้น

ขอข้ายของผู้ต้องสงสัยสามารถกำหนดได้ง่ายดายยิ่ง

จูจิ้นเฉินไม่คิดจะอธิบายเพิ่มเติม แค้ให้หลินอันพานางไปที่ห้องหนังสือ

ที่จวนของเขามีห้องหนังสืออยู่สองห้อง ห้องหนังสือใหญ่อยู่ที่ตำหนักหน้า ข้างห้องนอนของเขามีห้องหนังสือเล็กด้วย ตอนนี้นี่นางเข้าไปก็คือห้องหนังสือเล็กซึ่งอยู่ติดกัน

ในห้องมีชั้นวางหนังสือไม้จื่อถานขนาดใหญ่สูงจากพื้นจรดเพดาน ตั้งติดผนังสองอัน ด้านหน้ามีโต๊ะไม้จื่อถานตัวใหญ่สลักลายดอกจิวหลันบนโต๊ะวางของอย่างกระถางไฟลวดลายหรือ ฝูกัน หมึก แท่นฝนหมึก และกระดาดขบครัน

¹ เป็นสำนวน มีที่มาจากเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ คือ แม่ทัพนามเซียงจวงถูกมอบหมายให้สังหารหลิวปัง (เพียงกง) จึงใช้อูบายแสดงรำดาบในงานเลี้ยงหงเหมินเพื่อลอบสังหารเพียงกง โดยมักใช้เปรียบเปรยถึงบุคคลผู้ซึ่งคำพูดกับการกระทำไม่ตรงกัน หรือกระทำการโดยมีวาระแอบแฝง

ผู้หญิงคนหนึ่งร่างเค้าโครงบทความโต้แย้งเกือบสมบูรณ์ตั้งแต่ตอนอยู่บนรถมาแล้ว เวลาเมื่อจับพู่กัน รวบรวมสมาธิก็สามารถเขียนได้อย่างราบรื่นคล่องแคล่ว

ระหว่างที่เขียน บางครั้งก็ได้ยินเสียงกระทบเบา ๆ ของเม็ดหมากดังมาจากห้องข้าง ๆ จูจิ้นเซินน่าจะศึกษาตำราหมากล้อมของตัวเองต่ออีกครั้งหนึ่งแล้ว

ผู้หญิงอีกคนหนึ่งไม่ได้ว่า แม่องค์ชายผู้นี้เป็นโรคม.2 แต่กลับสุขุมเยือกเย็นยิ่งนัก ถูกคนเล่นงานขนาดนี้แล้วก็ยังไม่ร้อนใจ

หนังสือโต้แย้งแปดร้อยกว่าตัวอักษร เกินครึ่งเป็นคำอธิบาย ส่วนที่เหลือเป็นการยอมรับผิดควบกับคำประจบประแจงอย่าง “ฝ่าบาททรงพระปรีชา” นางเขียนได้รวดเร็วยิ่ง เพียงไม่นานก็ใกล้จะเขียนเสร็จแล้ว

จูจิ้นเซินเดินเข้ามา มองนางเงียบ ๆ อยู่ครู่หนึ่งก็เอ่ยขึ้น “เจ้าเคยเรียนหนังสือมาก่อนจริง ๆ”

ตัวอักษรที่งดงามเหล่านี้ไม่ได้เกิดจากการฝึกฝนในวันเดียว ถ้อยคำที่ไพเราะเห็นได้ชัดว่าผ่านการฝึกฝนเป็นประจำมาก่อนก็แสดงให้เห็นถึงพื้นฐานของนาง

ผู้หญิงอีกกำลังตั้งใจปั้นเรื่องปิดท้าย ไม่ทันสังเกตว่าเขาเดินเข้ามา จู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงดังขึ้นเหนือศีรษะ นางจึงสะดุ้งตกใจ พู่กันในมือที่กำลังลากลงจึงสะบัดออกเล็กน้อย เขียนผิดไปหนึ่งคำ

นี่ไม่ใช่หนังสือทางการ กลับไปยังต้องคัดลอกอีกหนึ่งฉบับ ผู้หญิงอวีจึงเขียนใหม่อย่างไม่คิดอะไรมาก อมยิ้มน้อย ๆ และตอบกลับว่า “คำพูดประโยคนี้ขององค์ชาย ข้าไม่ชอบฟัง ข้าจำเป็นต้องทำตัวเป็นคนไม่รู้หนังสือจะได้ไม่เสียแรงที่มาจากชายแดนหรือไง”

“อ๋องน้อยเผด็จการบ้านนอกแห่งตระกูลมู่ไม่ควรเป็นแบบนี้หรอกหรือ”

จู่ ๆ ก็ได้ยินคำเรียกขานกิตติมศักดิ์นี้ ผู้หญิงอวีก็ดีใจจนเนื้อเต้น... เพราะแสดงว่านางยังมีโอกาสได้เรียนรู้นะสิ!

“องค์ชาย ท่านไปได้ยินมาจากไหน”

จูจิ้นเซินตอบ “หลินอันเป็นคนบอก”

“คำพูดของคนช่างน่ากลัวยิ่งนัก คำคนสามคนก็กลายเป็นเสียได้”² มู่หยวนอวี๋ปลงอนิจจังอย่างยิ่ง “องค์ชายไม่รู้อะไร ตอนอยู่วันหนาน ชื่อเสียงข้าดีมาก แต่ไม่รู้ว่าจะทำไมพอมายู่เมืองหลวงถึงถูกคนเข้าใจผิด จนกลายเป็นเช่นนี้ได้”

จูลินเฉินไม่ได้พูดอะไร พลันยื่นมือออกมาจับคางของมู่หยวนอวี๋... เหน่าจะอยากทำอย่างนี้ แต่คงไม่เคยทำกับใครมาก่อน ทำทางจึงไม่คล่องแคล่วนัก แต่มู่หยวนอวี๋ยังไม่โตเป็นผู้ใหญ่ แม้ใบหน้าจะกลมบ้อม แต่ร่างกายยังเล็กอยู่มาก เป็นเหตุให้ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากการกระทำ เช่นนี้คือกลายเป็นว่าเขากุมหน้าของมู่หยวนอวี๋ไว้เกือบครึ่ง

จูลินเฉินเองก็คิดไม่ถึงว่าสภาพการณ์จะออกมาเป็นแบบนี้ แต่จู่ๆ ก็สัมผัสผิวนุ่มลื่นได้เต็มฝ่ามือ เขาเลยขยับมือบีบแก้มนางโดยไม่รู้ตัว จากนั้นถึงได้บังคับให้มู่หยวนอวี๋หันหน้ามาแล้วเขยคางของมู่หยวนอวี๋เพื่อสบตากับเขา

มู่หยวนอวี๋ “...”

ช่วงเวลาที่ถูกสัมผัสแตะต้อง นางเกือบจะยกมือผลักจูลินเฉินออกไป แต่โชคดีที่ในมือยังกุมพู่กันดำมหยกจึงหยุดยั้งการกระทำนี้ไว้ได้ นางเลยไม่ได้ลงมือจริงๆ

จูลินเฉินไม่รู้สึกรังเกียจเลยว่าตัวเองเกือบจะถูกรังแกเป็นครั้งที่สอง เขาจึงหันามู่หยวนอวี๋พาลางกล่าว “กัลวีร์ แต่ทำไมสีหน้าเมื่อครู่นี้ของเจ้าเหมือนจะชอบใจมากกว่า”

มู่หยวนอวี๋ใจเต้นแรงทันที

ตอนที่นางเอ่ยประโยคนั้น นึกว่าตัวเองกุมหน้า อีกทั้งจูลินเฉินยังตัวสูงกว่านางก็น่าจะมองไม่เห็น จึงไม่ได้ปกปิดสีหน้าที่แท้จริงของตน

ถูกคนภายนอกเข้าใจผิดคิดว่าเป็นบุคคลประเภทเดียวกับหลี่กั๋วจิว

² เป็นสำนวนซึ่งมีที่มาจากยุครณรัฐ เมื่อขุนนางผู้หนึ่งถามผู้ครองนครว่า ถ้ามีคนบอกว่า มีเสืออยู่ในเมือง ท่านจะเชื่อหรือไม่ แนนอนว่าผู้ครองนครย่อมไม่เชื่อ แต่ถ้ามีคนถึงสามคนมาบอกว่ามีเสืออยู่ในเมือง ผู้ครองนครก็อาจลังเลใจและเชื่อว่ามีเสืออยู่จริง สำนวนนี้จึงหมายถึง เมื่อคนได้ยินได้ฟังถ้อยคำของผู้คนที่พูดรอกหูซ้ำๆ ย่อมจะคล้อยตามคำพูดนั้น จนทำให้เรื่องเท็จกลายเป็นเรื่องจริงไปในที่สุด

สำหรับนางแล้วเป็นเรื่องดีหรือร้าย แน่แน่นอนว่าต้องเป็นเรื่องดี

นี่คือยันต์คุ้มกันกายที่มีประสิทธิภาพอีกชั้นหนึ่งนอกเหนือจาก
มูหยวนเม่า

ระหว่างที่เดินทางมาเมืองหลวงนางก็เคยคิดพิจารณาว่าควรจะทำตัวเป็นคุณชายเสเพลดีหรือไม่ ลังเลอยู่หลายรอบสุดท้ายก็ตัดสินใจ
ล้มเลิกความคิดนี้ เพราะเดิมทีตัวนางก็ไม่ได้มีนิสัยเช่นนั้น เสสสร้างเพียง
ชั่วขณะนั้นง่าย แต่เสสสร้างนานหลายปีนั้นยาก หากเผยพิรุณให้คนจับได้
และย้อนกลับมาเล่นงาน นางมีที่ปากก็ไม่อาจอธิบายได้ชัดเจน

การอธิบายที่ไม่ชัดเจนแม้จะไม่ทำให้คนอื่นสงสัยเรื่องเพศที่แท้จริง
ของนาง เพราะความเชื่อมโยงระหว่างสองเรื่องนี้ไม่ได้มีมากนัก แต่เจตจำนง
ที่ทำให้นางอยากมาเมืองหลวงคือมุ่งมั่นศึกษาเล่าเรียน พอมาถึงจริง ๆ
กลับต้องมาเล่นละครที่จะทำให้ตัวเองแปดเปื้อนจนทำให้ฮ่องเต้ก็รู้สึก
ว่าตนที่เป็นเพียงเด็กน้อยกลับมีกลอุบายลึกล้ำไม่ต่างจากพวกจึงจอกเฒ่า
ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ใช่เป็นตัวของตัวเองจะดีกว่า

ตอนนี้นางรู้สึกว่าการตัดสินใจนี้ของตนถูกต้องอย่างมาก...เห็นไหม
ล่ะ คนฉลาดเยาะขนาดนี้ นางแค่หลงลืมตนไปชั่วขณะก็ถูกจู่จิ้นเฉิน
จับได้แล้ว

“องค์ชาย ข้าไม่ได้รู้สึกยินดี เพียงแต่คิดว่าเรื่องเหลวไหลนี้ช่างน่าขัน
ข้าไม่ใช่คนแบบนั้น จึงไม่รู้สึกว่าต้องโมโหอะไร ยกตัวอย่างเช่นองค์ชาย
ท่านเองก็ไม่เคยถือสาเรื่องที่พวกคนปากยี่นปากยาวบันแตงขึ้นไม่ใช่หรือ”

จู่จิ้นเฉิน “ใครบอกเจ้า ข้าถือสา”

...แบบนี้ก็คุยกันไม่ได้แล้ว

นางแอบนินทาอยู่ในใจ แต่ปล้นรู้สึกเจ็บแค้นเพราะจู่จิ้นเฉินบีบแค้น
นางอีกรอบ ทั้งยังพูดว่า “เจ้าเพิ่งหายป่วยไม่ใช่หรือ ทำไม่ถึงมีเนื้อมาก
ขนาดนี้ เอามาจากไหนน้ากหนา”

“...” มูหยวนอวีไม่สบอารมณ์ จึงขมวดคิ้วแล้วตีมือเขา “เพราะ
ข้าป่วยถึงได้ตั้งใจกินยา ไม่เหมือนองค์ชายที่ทำตัวเหมือนเด็ก”

หลินอันยืนหลบอยู่ตรงมุมประตู ฉวยโอกาสที่จู่จิ้นเฉินหันหลังให้
ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่มีทางหันมาเห็นว่าเขาทำสีหน้าเช่นไรพยักหน้าเห็นด้วยแรง ๆ

ขาดก็แคยกนิ้วโป้งตามเท่านั้น

จูจินเชินลูบหลังมือที่ถูกตีจนเจ็บ หรือตาลงแล้วพูดว่า “เจ้ากล้าประชดซ้ำ”

“มิกกล้า ขำพูดตามความจริง องค์ชายคิดมากไปแล้ว”

จูจินเชินแค้นเสียงหีหนึ่งที่ไม่ได้เถียงกับนางต่อ แต่หันไปหยิบหนังสือโต้แย้งของนางขึ้นมาอ่าน

แล้วก็ชี้ไปยังเนื้อความตอนหนึ่งในหนังสือโต้แย้ง “เจ้าบอกว่าจวนเหวินกั้วกงทำอะไร ครอบครัวของเขาไม่ได้เกี่ยวข้องกับครอบครัวของเจ้าผ่านการแต่งงานหรือหรือ”

จูจินเชินไม่เหมือนคนที่ชอบเอาเรื่องของคนอื่นไปโพทะนา มูหยวนอวี๋จึงบอกกับเขาตามตรง “เกี่ยวข้องเป็นญาติกันเพราะการแต่งงานจริง แต่ไท่ไท่ของบ้านเขามาพูดจาให้ร้ายข้าก่อน ในหนังสือเรียนก่อนหน้านั้นองค์ชายเองก็คงเห็นแล้ว ในนั้นมีคำพูดที่แฝงความนัยว่าข้าไม่เคยพบผู้อาวุโสเดิมที่ข้าเห็นแก่หน้าพี่หญิงสามของข้าจึงไม่คิดจะโต้แย้งเรื่องพวกนี้ แต่ว่า...” นางหยุดไปครู่ รู้สึกว่าหากต้องอธิบายเรื่องไร้สาระระหว่างมูจื่อเพยกับมูจื่อจิ้งก็ยุ่งยากเกินไป จึงพูดแค่ว่า “สรุปคือ พวกนางไม่ติดต่อข้า ข้าเองก็ไม่คิดจะสนใจอะไรอีกแล้ว เรื่องราวเป็นอย่างไรก็ยกมาพูดกันให้ชัดเจนไปเลย พวกนางจะทำอะไรก็ปล่อยพวกนางไป ข้ามีธุระของตัวเองที่ต้องทำ ไม่อยากมัวมาเสียเวลากับพวกนางอีก”

จูจินเชินพยักหน้ารับซ้ำๆ ด้วยท่าทางครุ่นคิด

เขาไม่ได้ตีเรื่องหนังสือโต้แย้งของมูหยวนอวี๋อีก แล้วก็ไม่ได้พูดรั้งให้นางอยู่กินข้าวด้วยกันต่อ มูหยวนอวี๋เห็นว่าไม่มีเรื่องอะไรแล้วจึงบอกนางไม่รู้เลยว่าหลังจากนี้เพียงไม่นานนางจะต้องเสียใจอย่างมหันต์กับการที่ตัวเองเล่าเรื่องทั่วไปในบ้านซึ่งเหมือนไม่สำคัญในช่วงทำยนั้น